

ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ (ΕΕΔΔΑ) • Γραφεία: Θεμιστοκλέους 27, Αθήνα 106 77
ΤΕΥΧΟΣ 65 • ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2010 • 0.01 €

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ
ΑΘΗΝΑΣ 61
Αρ. Αδείας
76
ΚΩΔ.: 2885

■ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Ο φράχτης στον Έβρο,
ένα ακόμα κατασταλτικό μέτρο
της καπιταλιστικής κρίσης

■ ΕΛΛΑΔΑ-ΙΣΡΑΗΛ

Ελληνοϊσραηλινές
συμφωνίες

■ ΣΟΥΔΑΝ

Δημοψήφισμα για
ανεξαρτητοποίηση του Νότου

ΤΥΝΗΣΙΑ

Η ηρωική εξέγερση
του τυνησιακού λαού

**ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗΣ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ (ΕΕΔΔΑ)**

Αριθμός Τεύχους 65
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2010
Τιμή 0.01 €

Εκδότης
Σωκράτης Λομβάρδος

Υπεύθυνη Ύλη
Ντέππου Κουλούρη

Συντακτική Επιτροπή
Ντέππου Κουλούρη
Σωκράτης Λομβάρδος
Μπάμπης Μεησιός
Χάρης Χαλβατζόγλου

Γραφεία
Θεμιστοκλέους 27
Αθήνα 106 77
Τηλ.: 210 38.13.052
Fax: 210 38.31.603
E-mail: eedda@otenet.gr
www.eedda.gr

Σχεδιασμός & Παραγωγή Εντύπου

GOLEMA
graphic arts

Σόλωνος 120, 106 81 Αθήνα
Τηλ. 210 38.13.349-95, Fax: 210 38.13.395
e-mail: golema@otenet.gr

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΝΤΑΞΗ

Η Αίγυπτος συνταράσσεται από τις συνεχιζόμενες λαϊκές διαμαρτυρίες ενάντια στην καθεστωτική καταπίεση και αδικία.

Την ώρα που οι ηγέτιδες δυνάμεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης βρίσκονται σε μια σχετικά αμήχανη αναμονή, οι ΗΠΑ πιέζουν σθεναρά τον, μέχρι πρόσφατα σύμμαχο και φίλο τους, Χόσι Μουμπάρακ, σε παραίτηση, δήθεν για να εκτονωθεί η κατάσταση στο εσωτερικό της χώρας του και καμώνονται ότι ζητούν περισσότερη δημοκρατία.

Ο Χόσι Μουμπάρακ, όπως όλοι όσοι έχουν συνηθίσει να κυβερνούν με τις πλάτες των μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, γαντζώνεται πεισματικά από τον κυβερνητικό του θώκο και με διαγγέλματα προς το λαό «του», υπόσχεται την πολυή αναμενόμενη δημοκρατία και ισονομία. Για να πάρει, όμως, σαν απάντηση ακόμη μεγαλύτερες διαμαρτυρίες, πιο μαζικές συγκεντρώσεις.

Οι ηγέτες των γειτονικών με την Αίγυπτο χωρών, όπου υπάρχει και η παραμικρή σπίθα λαϊκής αντίδρασης, αισθάνονται το έδαφος να χάνεται κάτω από τα πόδια τους και τρέμουν στην ιδέα ότι το «εγχείρημα Κάιρο» θα μεταλημπαδιαστεί και σ' αυτές.

Οι αντιιμπεριαλιστές όπου γης έχουν στραμμένο το ενδιαφέρον τους στον αραβικό κόσμο, γιατί ξέρουν ότι, όποια κι αν είναι η έκβαση αυτών των λαϊκών ξεσπασμάτων, σίγουρα πια θα υπάρξουν κάποιες αλλαγές. Γιατί γνωρίζουν καλύτερα από τον καθένα ότι όλοι οι αγώνες οδηγούν έστω και ένα βήμα αλλιά πάντα προς τα εμπρός. Γιατί η εμπειρία τους έχει δείξει ότι κανένας αγώνας δεν πηγαίνει χαμένος. Χαμένοι είναι οι αγώνες που δεν γίνονται.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

■ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ	Ο φράχτης στον Έβρο, ένα ακόμα κατασταλτικό μέτρο της καπιταλιστικής κρίσης	3
■ ΕΛΛΑΔΑ-ΙΣΡΑΗΛ	Ελληνοϊσραηλινές συμφωνίες	4
■ ΣΟΥΔΑΝ	Δημοψήφισμα για ανεξαρτητοποίηση του Νότου	6
■ ΤΥΝΗΣΙΑ	Η ηρωική εξέγερση του τυνησιακού λαού	8
■ ΝΟΤΙΑ ΑΦΡΙΚΗ	9 μέρες στη Νότια Αφρική με την ΕΕΔΔΑ	10
■ ΝΑΤΟ	Το λαϊκό κίνημα αντιδρά στο νέο στρατηγικό δόγμα	12
■ ΑΪΤΗ	Ένας χρόνος μετά το σεισμό	14
	Δελτίο τύπου	15
	Δύο λόγια για την ιστορία της Αϊτής	16
	Η Ηούβα στην πάλη κατά της χολέρας	16
■ ΕΕΔΔΑ	Μαϊάμι και πάλη	17
■ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ	Παγκόσμια Ημέρα Αλληλεγγύης στο λαό της Παλαιστίνης	17

Ο ΦΡΑΧΤΗΣ στον ΕΒΡΟ, ένα ακόμα κατασταλτικό μέτρο της καπιταλιστικής κρίσης

της Νικόλ Αθανασοπούλου

Η ανέγερση φράχτη με θερμικές κάμερες κ.ά. στα μοναδικά χερσαία σύνορα της χώρας με την Τουρκία, μήκους 12,5 χλμ.

στην Άνω Βύσσα, σε συνεργασία με τη FRONTEX φέρνει στην Ελλάδα πρακτικές εξόντωσης μεταναστών και προσφύγων που θυμίζουν το καθεστώς στα σύνορα ΗΠΑ-Μεξικού, Ισραήλ-Παλαιστίνης, και των ισπανικών θυλάκων θέουτα και Μελίγια στις μεσογειακές ακτές του Μαρόκου. Η πρακτική που ανακοινώθηκε από τον υπουργό Προστασίας του Πολίτη έχει σαν στόχο να δυσκολέψει το πέρασμα Αφγανών, Ιρακινών, Κούρδων, Αλγερινών και άλλων, δεδομένου ότι άλλες διαδρομές, όπως από την Ιταλία και Γαλλία, έχουν ήδη αποκλειστεί. Το 2010, έως το Νοέμβριο, στον Έβρο ποταμό βρέθηκαν 20 πτώματα –από το δέλτα και πιο βόρεια περνούν, σύμφωνα με μαρτυρίες, 100, 200, μέχρι και 350 άνθρωποι την ημέρα και η πρακτική του φράχτη θα δώσει ένα ακόμα καίριο χτύπημα κυρίως στο δικαίωμα στο άσυλο.

Η κατασκευή του φράχτη θα συνοδευτεί «είτε με εθελοντικό επαναπατρισμό είτε με υποχρεωτική απέλαση», όπως γίνεται μέχρι σήμερα. Η Πανελλήνια Ένωση Διπλωματούχων Μηχανικών Εργοληπτών Δημοσίων Έργων έσπευσε μάλιστα να θέσει στη διάθεση της κυβέρνησης τα μέλη της για την «επισκευή στρατοπέδων για την υποδοχή μεταναστών, καθώς και για την κατασκευή τείχους προστασίας συνόρων, λόγω του επείγοντος». Οι μετανάστες και πρόσφυγες μετατρέπονται σε αποδιοπομπαίους τράγους της κρίσης του 2008, σε «επίδοξους λαθρομετανάστες» όταν από την απογραφή του 2001 προέκυψε ότι στην Ελλάδα κατοικούσαν 800.000

μετανάστες και όχι 250.000 που ως τότε ήταν νομιμοποιημένοι, και ενώ είναι καταγεγραμμένη η συμβολή των μεταναστών στην ανάπτυξη των παιδιών κρατών μελών της ΕΕ στα δημόσια έργα υποδομής τα τελευταία 50 χρόνια, τις μεγάλες βιομηχανίες και τα ορυχεία των κρατών αυτών, η προσφορά των γυναικών –μεταναστριών ως οικιακών βοηθών, βοηθών υπερηλίκων και χρόνια ασθενών, καθαριστριών κλπ. στα ίδια κράτη καθώς και η τεράστια συμβολή τους στην αύξηση του πληθυσμού που ενδεικτικά στην ΕΕ 15 έφτασε από το 1991 έως το 2009 στο 73,7% (95,8% στην Ελλάδα) έναντι της φυσικής αύξησης που ήταν μόλις 26,3% (4,2% στην Ελλάδα).

Ενσωματώνεται στο ελληνικό δίκαιο η ευρωπαϊκή Οδηγία για τη φυλάκιση των μεταναστών χωρίς χαρτιά μέχρι και 18 μήνες, του Π.Δ. 81/2009 για την αναμόρφωση του Ασύλου για τους Πρόσφυγες, της ουσιαστικής κατάργησής του. Γινόμαστε μάρτυρες της νεοφασιστικής απόφασης του ΣτΕ με την οποία κρίνεται παράνομη η απόκτηση ελληνικής ιθαγένειας από παιδιά μεταναστών που γεννήθηκαν εδώ και συνεχίζουν να ζουν στην Ελλάδα και των οποίων οι γονείς διαμένουν μόνιμα στη χώρα για τουλάχιστον 5 συνεχή χρόνια κ.ά.

Ο φράχτης στον Έβρο είναι το κυβερνητικό συμπλήρωμα της εγκατάστασης τον Οκτώβριο του 2010 στον Πειραιά, με έξοδα της χώρας, δηλαδή των εργαζομένων, περιφερειακού γραφείου της FRONTEX και δυνάμεων ταχείας επέμβασής του, της συγκατάθεσης να δρα σε κρατικές εγκαταστάσεις απροσπλάστες ακόμη και για τις ελληνικές αρχές, με καθεστώς ετεροδικίας για το προσωπικό του, με τα ελληνικά δικαστήρια

αναρμόδια να αποφαινούνται για τις πράξεις του, μεγαλύτερων προνομίων από αυτά που ισχύουν έως σήμερα για τις εγκαταστάσεις του ΝΑΤΟ προμηνύοντας τι έρχεται, των μέτρων συνταγματοποίησης της φτώχειας και εξαθλίωσης για τον ευρωπαϊκό νότο με καθολική προστασία και απροκάλυπτη ενίσχυση των συμφερόντων του κεφαλαίου και της διαμάχης μεταξύ του σε βάρος της εργατικής τάξης της χώρας.

Μπροστά σε αυτές τις πρακτικές οφείλουμε να δούμε με περισσή προσοχή τα γεγονότα στους χώρους δουλειάς και κοινωνικής δράσης, μακριά από μικροπολιτικές και συντηχιακές λογικές. Η ΕΕΔΔΑ καλεί εργαζόμενους και ανέργους, Έλληνες και ξένους, γυναίκες και άντρες, να σταθούν στο πλευρό των μεταναστών και προσφύγων για το δικαίωμά τους στο άσυλο, σε ανθρώπινες συνθήκες ζωής στη χώρα μας για όσους θέλουν να μείνουν, για τη διευκόλυνση όλων εκείνων που θέλουν να φύγουν για να πάνε σε άλλες χώρες.

**ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΦΡΟΥΡΙΟ
ΕΛΛΗΝΕΣ & ΞΕΝΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ
ΕΝΩΜΕΝΟΙ**

ΕΛΛΗΝΟΪΣΡΑΗΛΙΝΕΣ ΣΥΜΦΩΝΙΕΣ

Μια πόρτα προς την **κόληση** ή τον **παράδεισο**;

Του Δημήτρη Καλτσώνη

Η ελληνική κυβέρνηση εγκαινίασε μια διευρυμένη, πολύπληρη και πολύμορφη συμμαχία με το Ισραήλ. Η σύμπληυση αυτή παρουσιάζεται ως μια ευκαιρία για τη χώρα μας που θα της ανοίξει προοπτικές. Υποστηρίζει η κυβέρνηση ότι η συμμαχία με το Ισραήλ θα ενισχύσει τη διεθνή θέση της χώρας μας, ιδίως σε σχέση με τα προβλήματα του Αιγαίου και της Κύπρου και ότι θα διανοίξει ορίζοντες οικονομικής συνεργασίας ιδιαίτερα προσοδοφόρους. Είναι όμως έτσι τα πράγματα;

Χωρίς να παραγνωρίζουμε ότι οι διεθνείς οικονομικές και πολιτικές συμφωνίες συνάπτονται κάποιες φορές με κράτη που έχουν θεμελιακά διαφορετικές προσεγγίσεις, ωστόσο πρέπει πάντοτε να εξετάζεται το ποιον του συμβαλλομένου γιατί αυτό μπορεί να οδηγήσει σε ασφαλή συμπεράσματα για την ποιότητα της σχέσης και της συνεργασίας.

Ποιος είναι λοιπόν ο συμβαλλόμενος που ακούει στο όνομα κράτος του Ισραήλ; Δεν χρειάζονται ιδιαίτερες συστάσεις. Το κράτος αυτό, που δεν πρέπει να ταυτίζεται με το λαό καθώς υπάρχουν στη χώρα αυτή πολλοί υποστηρικτές της ειρήνης και της κοινωνικής προόδου, έχει εδώ και δεκαετίες έναν ολόκληρο λαό, τον Παλαιστινιακό, υπό κατοχή, του στερεί με τη βία και τη βαναυσότητα τη

στοιχειώδη ελευθερία και τα θεμελιώδη δικαιώματά του. Αποτελεί επίσης τον υπ' αριθμ. 1 τρομοκράτη στη Μέση Ανατολή, αφού ευθύνεται για πολέμους σε βάρος των λαών της περιοχής, επιθέσεις, δολοφονίες σε βάρος αθώων, γενοκτονία σε βάρος των Παλαιστινίων και πολλά άλλα που είναι γνωστά και δεν χρειάζεται να τα επαναλάβουμε. Το Ισραήλ έχει οικειοποιηθεί και εκμεταλλεύεται τη γη, το νερό, τις πλουτοπαραγωγικές πηγές των Παλαιστινίων. Τους χρησιμοποιεί ως πάμφθινο εργατικό δυναμικό.

Κρίσιμα ερωτήματα

Αυτομάτως όμως τίθεται το ερώτημα: πώς είναι δυνατό η σύναψη σχέσεων με το Ισραήλ να βοηθή τη διεθνή θέση της χώρας μας;

Αυτό δεν σημαίνει ότι κλυδωνίζονται έως ακυρώνονται οι παραδοσιακές καλές σχέσεις της Ελλάδας με τους λαούς των αραβικών χωρών; Αυτό δεν σημαίνει ότι, ενδεχομένως, να τίθεται σε κίνδυνο η ίδια η ασφάλεια της χώρας μας, αφού μπορεί, σε ένα βαθμό τουλάχιστο, η χώρα μας να θεωρηθεί συνυπεύθυνη για κάποια εγκλήματα του Ισραήλ και να βρεθεί στο στόχαστρο κάποιων φονταμενταλιστών ή προβοκατόρων;

Τα «παράδοξα» επιχειρήματα της κυβέρνησης

Ο αντίλογος της κυβέρνησης είναι ότι με τη συμμαχία αυτή η Ελλάδα εκμεταλλεύεται τάχα τις αντιθέσεις που έχουν ανακύψει τελευταία ανάμεσα στην Τουρκία και στο Ισραήλ. Ο δρόμος αυτός μπορεί όμως να αποδειχθεί πολύ επικίνδυνος για τον ελληνικό λαό και τα κυριαρχικά του δικαιώματα.

A. Οι αντιθέσεις Τουρκίας–Ισραήλ αφορούν το μεταξύ τους ανταγωνισμό καθώς και οι δύο επιδιώκουν να παίζουν το ρόλο του περιφερειακού χωροφύλακα στην περιοχή. Οι αντιθέσεις αυτές μπορούν αύριο να δώσουν τη θέση τους σε μια συμφωνία ανάμεσα στα δύο κράτη για μοίρασμα των ρόλων και των σφαιρών επιρροής και τότε η Ελλάδα να βρεθεί προδομένη από «φίλους» και εχθρούς.

B. Ακόμη και αν δεν συμβεί κάτι τέτοιο και οι αντιθέσεις παραμείνουν ή ενταθούν, ο ελληνικός λαός δεν έχει κανένα αληθινό συμφέρον να εμπλακεί σε μια διαμάχη για το μοίρασμα της Μέσης Ανατολής και της νοτιοανατολικής Μεσογείου. Αυτό ενδιαφέρει μόνο τις ιμπεριαλιστικές μεγάλες δυνάμεις, τις περιφερειακές δυνάμεις και την εγχώρια ελληνική ολιγαρχία, η οποία πιθανότατα προσδοκά ένα μικρό μερίδιο της πίτας που θα προκύψει από την καταλήτρευση των λαών της περιοχής. Μόνο που αυτό το μερίδιο θα είναι ποτισμένο με το αίμα των λαών, μαζί ίσως και του ελληνικού.

Γ. Εκτός των άλλων, είναι λίγο παράδοξο το επιχείρημα της κυβέρνησης ότι ενισχύει έτσι τη θέση της χώρας. Γιατί την ίδια ώρα πράττει το ακριβώς αντίθετο: διεξάγει διαπραγματεύσεις με την Τουρκία με άδηλο(;) περιεχόμενο, αποδέχεται την αμφισβήτηση των κυριαρχικών δικαιωμάτων της Ελλάδας στο Αιγαίο από την πλευρά του NATO και της Τουρκίας, αρνείται να δηλώσει ότι θα ασκήσει όποτε το κρίνει σκόπιμο το δικαίωμα επέκτασης των χωρικών υδάτων στα 12 ναυτικά μίλια, δεν κηρύσσει την ΑΟΖ όπως δικαιούται από το διεθνές δίκαιο της θάλασσας. Έτσι, είναι μάλλον γελοίο το γεγονός ότι το Ισραήλ δημοσίευσε χάρτες στους οποίους αναγνωρίζεται η ελληνική ΑΟΖ. Δεν πρόκειται για κάποια ουσιαστική διευκόλυνση της ελληνικής διπλωματίας, αφού η τελευταία δεν τολμά να διεκδικήσει τα αυτονόητα.

Οι πραγματικοί λόγοι της συμμαχίας με το Ισραήλ

Επομένως, αλλού πρέπει να αναζητήσουμε τους λόγους που υπαγόρευαν αυτή τη συμμαχία, όχι πάντως στην υπεράσπιση των κυριαρχικών δικαιωμάτων μας.

A. Ο πρώτος αφορά τα συμφέροντα των ΗΠΑ. Οι ΗΠΑ έχουν συμφέρον από την ενίσχυση της θέσης του Ισραήλ στην ευρύτερη περιοχή για ευνόητους λόγους. Έχουν επίσης συμφέρον να περιορίσουν τις ορέξεις του ατίθασου συμμάχου τους, της Τουρκίας, η οποία τελευταία προωθεί ολόένα και περισσότερο τις δικές της, αυτοτελείς γεωστρατηγικές επιδιώξεις, καμιά φορά ακόμη και σε αντίθεση με τις αντίστοιχες των ΗΠΑ και του Ισραήλ.

As μην ξεχνάμε εξάλλου την ιστορική πείρα. Το πραξικόπημα του 1967 στη χώρα μας επιβλήθηκε και για το λόγο ότι οι ΗΠΑ ήθελαν την Ελλάδα απόλυτα ελεγχόμενη ενόψει της ισραηλινόαραβικής σύγκρουσης που εκτυλίχθηκε λίγους μήνες μετά και στη συνέχεια ξανά το 1973. Εξάλλου, οι ασκήσεις αεροσκαφών του Ισραήλ στο Αιγαίο στόχο έχουν την προετοιμασία τους για τυχόν επιχειρήσεις σε βάρος του Ιράν. Και το Ιράν είναι πρώτιστα αμερικανικός στόχος στο πλαίσιο της γιγαντιαίας διαμάχης των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων για τον έλεγχο της πλούσιας (πετρελαιοειδή και στρατηγικά) κεντρικής Ασίας.

B. Ο λεγόμενος ενεργειακός άξονας Ισραήλ-Ελλάδας εξυπηρετεί πρώτιστα το Ισραήλ, που θέλει να εξασφαλίσει την αυτονομία του σε ενέργεια μέσω των κοιτασμάτων «Λεβιάθαν» που βρίσκονται στα σύνορα με το Λίβανο και κοιτασμάτων που κανονικά ανήκουν στους Παλαιστίνιους, αφού βρίσκονται στα όρια της ΑΟΖ της Λωρίδας της Γάζας. Θα βρει έτσι το Ισραήλ μια διέξοδο από την ασφυξία που του έχει προκαλέσει το ενεργειακό εμπόριο του Αραβικού Συνδέσμου. Ωφελημένες θα είναι και οι πολυεθνικές των ΗΠΑ (ιδίως η Noble Energy) οι οποίες έχουν αναλάβει τις σχετικές εργασίες.

Οφέλη θα έχει το Ισραήλ και από την τόνωση της πολεμικής του βιομηχανίας, αφού κατά την πρόσφατη τριήμερη (!) επίσκεψη του ισραηλινού υπουργού Εξωτερικών στη χώρα μας φέρεται να συζητήθηκε το ζήτημα της συμμετοχής του Ισραήλ στα εξοπλιστικά προγράμματα των ελληνικών ενόπλων δυνάμεων αλλά και η εξαγορά μέρους των εγκαταστάσεων των Ελληνικών Αμυντικών Συστημάτων.

Γ. Όφελος θα έχει και η Ευρωπαϊκή Ένωση, αφού η τροφοδοσία της από το φυσικό αέριο του «Λεβιάθαν» θα μείωνε την εξάρτησή της από τη Ρωσία.

Δ. Το όφελος για τη χώρα μας συνίσταται μόνο στο ότι θα αποτελέσει ένα διαμετακομιστικό κέντρο για τη μεταφορά του φυσικού αερίου. Η άρχουσα τάξη, πιστή στον ιστορικά εμπορομεσιτικό της ρόλο, προσδοκά ένα κομμάτι των κερδών από τις δραστηριότητες αυτές.

Και όλα αυτά θέτοντας σε κίνδυνο την ασφάλεια, τα κυριαρχικά δικαιώματα και τα συμφέροντα του ελληνικού λαού. Η άρχουσα τάξη της χώρας μας οικοδομεί εν μέσω της κρίσης το δικό της παράδεισο, στέλνοντας στην κόλαση των ιμπεριαλιστικών «συμμαχιών» και αντιθέσεων έναν ολόκληρο λαό ■

ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΓΙΑ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΝΟΤΟΥ

Η από καταβολής ρωμαϊκού κράτους πολιτική και πρακτική του «**διαίρει και βασίλευε**», πολιτική που την εφάρμοσαν στο διάβα των αιώνων πολλές ιμπεριαλιστικές, αποικιοκρατικές χώρες, βρήκε ξανά την τέλεια εφαρμογή της με το δημοψήφισμα για την ανεξαρτητοποίηση του Νότιου Σουδάν.

Το δημοψήφισμα είχε περιληφθεί ως όρος στην ειρηνευτική συμφωνία, που υπογράφηκε το 2005 ανάμεσα στον κυβερνητικό στρατό του ισλαμιστή προέδρου Αλ Μπασίρ, το Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό του Σουδάν (Sudan People's Liberation Army—SPLA) και το πολιτικό του τμήμα, το Λαϊκό Απελευθερωτικό Κίνημα του Σουδάν (Sudan People's

Liberation Movement—SPLM), στο οποίο συμμετείχε η Ενωμένη Αντιπολίτευση, από το μεγαλύτερο δεξιό κόμμα UMMA έως το Σουδανικό Κομμουνιστικό Κόμμα, το οποίο μόλις είχε βγει από πολύχρονη παρανομία με τεράστιες απώλειες στο δυναμικό του, κύρια το στελεχικό.

Το παράδοξο είναι ότι το δημοψήφισμα προβλεπόταν να πραγματοποιηθεί για την ανεξαρτητοποίηση ή όχι της περιοχής του Αμπιέι, μιας τεράστιας σε έκταση περιοχής με δύο από τις μεγαλύτερες πετρελαιοπηγές στα εδάφη του που, όμως, τελικά έμεινε εκτός της διαδικασίας, προς το παρόν ξεκρέμαστο και χωρίς κανείς να γνωρίζει ποιες είναι οι προθέσεις των ενδιαφερομένων μερών για την τύχη του. Το Αμπιέι, που βρίσκεται ανάμεσα σε Βορρά και Νότο, μπορεί να δυναμιτίσει τα θεμέλια ολόκληρου του Σουδάν με απρόβλεπτες συνέπειες για το λαό του.

Το δημοψήφισμα πραγματοποιήθηκε από τις 9 έως τις 15 Γενάρη με συμμετοχή που κυμάνθηκε από 80% έως και 100% και, όπως δείχνουν τα πρώτα αποτελέσματα, το 99,57% των συμμετεχόντων ψήφισε υπέρ της απόσχισης του Νότου από το Βορρά. Τα τελικά και επίσημα αποτελέσματα θα ανακοινωθούν το Φλεβάρη και η διαδικασία απόσχισης θα ξεκινήσει από τις 9 Ιούλη 2011, οπότε και λήγει η ισχύς της ειρηνευτικής συμφωνίας.

Τα δύο σκίτσα, που επιλέχθηκαν για τη διαδικασία της ψηφοφορίας και δείχνουν ένα χέρι ή δύο ενωμένα χέρια, δηλαδή ανεξαρτητοποίηση ή ενότητα, δεν είναι καθόλου τυχαία αφού το Νότιο Σου-

δάν έχει ένα από τα μεγαλύτερα ποσοστά αναλφαριθμητισμού στον κόσμο.

Τόσο η άμεση αλλαγή και έμμεση εμπλοκή στη διάρκεια του δημοψηφίσματος, όσο και οι αλληλαγαμοί χαράς και ανακούφισης, που ακούγονται από Αμερικανούς και Ευρωπαίους για το αποτέλεσμα, μόνο ανησυχία μπορούν να προκαλέσουν ακόμα και στους πιο ανίδεους για την κατάσταση στο Σουδάν.

Τι είναι εκείνο που ώθησε τους Νοτιο-σουδανούς να ψηφίσουν υπέρ της διχοτόμησης της χώρας τους; Μα τι άλλο από την προσμονή ότι η απόσχισή θα τους γλιτώσει από τον εμφύλιο πόλεμο, που ξεκίνησε ανάμεσα στο βόρειο και νότιο τμήμα της χώρας, κληρονομιά της αγγλικής αποικιοκρατίας, που εξαπλώθηκε σε όλες τις περιοχές της χώρας με τελευταίο σταθμό του το Νταρφούρ.

Ενδεικτικές είναι οι δηλώσεις ορισμένων: «Είναι σαν να βλέπεις τον ήλιο να πηγαίνει από τα δυτικά στα ανατολικά, ένα θαύμα», είπε ένας 45χρονος ψηφοφόρος. «Είμαι πολύ χαρούμενος που θα ψηφίσω υπέρ της διαίρεσης, ώστε να μη χρειαστεί ποτέ ξανά να πολεμήσω», δήλωσε και ένας 52χρονος πρώην αντάρτης. Λαέ μου, ευκολόπιστε και πάντα προδομένη, όπως θα αναφωνούσε και ο εθνικός μας ποιητής.

«Αυτή είναι η στιγμή που περίμενε ο λαός του Νότιου Σουδάν», δήλωσε ο Σάλβα Κίρ, πρόεδρος της προς το παρόν ημιαυτόνομης περιοχής του Νότου, την ώρα που ψήφισε. Γιατί, άραγε, πανηγυρίζουν οι Νοτιοσουδανοί ηγέτες για το αποτέλεσμα υπέρ της απόσχισης; Ίσως

ονειρεύονται τις διεθνείς εμπορικές συμφωνίες για την εκμετάλλευση του πλούσιου υπεδάφους της περιοχής, τα κέρδη που θα τους αποφέρουν αυτές οι συμφωνίες και γιατί, φυσικά, υπολογίζουν στη βοήθεια που θα τους δοθεί διεθνώς για να καλύψουν τις τεράστιες ελλείψεις του Νότου σε υποδομές έναντι του Βορρά. Οι ελλείψεις αυτές σε υπηρεσίες υγείας, εκπαίδευσης, διοίκησης, σε δίκτυα ηλεκτροδότησης, αποχέτευσης, ύδρευσης, συγκοινωνιών, ακόμα και για την εξόρυξη και μεταφορά του πετρελαίου που αφθονεί στην περιοχή ήδη έχουν δημιουργήσει πολλά προβλήματα στο Νότιο Σουδάν. Σοσιαλδημοκρατία το μεγαλείο σου!

Μέχρι και ο Σουδανός Πρόεδρος, Ομάρ Αλ Μπασίρ, που αντιδρούσε σθεναρά, ως την ύστατη στιγμή, για την απόσχιση του Νότου, αναγκάστηκε, κάτω από τις διεθνείς πιέσεις, να αποδεχθεί το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος και να ανακοινώσει ότι ναι μεν θα λυπηθεί για τη διχοτόμηση του Σουδάν αλλά θα είναι ευτυχής εάν πρόκειται να υπάρξει ειρήνη και από τις δύο πλευρές.

Η δήλωση αυτή συνοδεύτηκε από πλουσιοπάροχες υποσχέσεις, από πλευράς ΗΠΑ, ότι θα βγάλουν το Σουδάν από τον κατάλογο των χωρών που υποθάλουν την τρομοκρατία, θα σταματήσουν να παρουσιάζουν την κυβέρνηση του Μπασίρ ως «ιδιαιτέρως βίαιη και ύποπτη ακόμα και για γενοκτονία στο Νταρφούρ» και ότι θα απαλλάξουν τον ίδιο από τις κατηγορίες που τον βα-

ραίνουν στο Διεθνές Δικαστήριο. Ακόμα και «οδικός χάρτης» ανάμεσα σε Χαρτούμ και Ουάσινγκτον για τη βελτίωση των διμερών σχέσεων συμφωνήθηκε ανάμεσα στον Αμερικανό αναπληρωτή υπουργό Εξωτερικών, το Σουδανό αντιπρόεδρο, τον υπουργό Εξωτερικών και δύο στενούς συμβούλους του Μπασίρ. Σοβαρά ανταλλάγματα αν σκεφτεί κανείς τα κέρδη που θα αποκομίσει ο Σουδανός. Πρόεδρος από μια παρατεταμένη παραμονή του στην εξουσία στο Βορρά. Παραμονή που, όμως, τίποτα και κανείς δεν του την εξασφαλίζει μιας και οι αντιδράσεις, κύρια της νεολαίας ενάντια στο καταπιεστικό ισλαμικό καθεστώς, είναι καταλυτικές για την πολιτική του επιβίωση.

Οι διαδηλώσεις, που ξεκίνησαν από τα πανεπιστήμια, συνάντησαν την ωμή βία των δυνάμεων καταστολής του Μπασίρ. Δεκάδες φοιτητών αλλά και δημοσιογράφων συνελήφθησαν και ακόμη περισσότεροι τραυματίστηκαν, με έναν από αυτούς θανάσιμα. Μέχρι σήμερα ισχυρές πάνοπλες αστυνομικές δυνάμεις περιπολούν στα περισσότερα πανεπιστήμια σε μια απεγνωσμένη προσπάθεια να αποτρέψουν νέες διαδηλώσεις και κυρίως την αυξημένη συμμετοχή σ' αυτές και άλλων νέων.

Η κρατική βία δεν περιορίστηκε, όμως, μόνο στην καταστολή των νεανικών διαδηλώσεων. Ήδη έγινε γνωστό ότι 9 δημοσιογράφοι της εφημερίδας Αλ Μεϊντάν, οργάνου του Σουδανικού Κομμουνιστικού Κόμματος, συνελήφθησαν έξω

από τα γραφεία της στο Χαρτούμ και κατασχέθηκε το φύλο της 1ης Φλεβάρη, επειδή με άρθρα της καλούσε το λαό να ξεσηκωθεί ενάντια στην κυβέρνηση του Μπασίρ και να κατακτήσει στους δρόμους του αγώνα τα δικαιώματά του.

Μπορεί στο δημοψήφισμα του Γενάρη να «νίκησε» η απόφαση για διχοτόμηση του Σουδάν. Όμως, το αν θα προχωρήσει απρόσκοπτα αυτή η απόσχιση, μένει να το δούμε. Είναι πολλοί εκείνοι που βλέπουν ότι ο καθυστερημένος Νότος δεν θα μπορέσει να λειτουργήσει χωρίς τη βοήθεια του Βορρά. Επίσης είναι και άλλοι που, όχι αβάσιμα, βλέπουν την ασύδοτη δράση δυτικών αλλά και ανατολικοαφρικανικών επιχειρηματικών συμφερόντων να εφορμούν, αναγνωρίζοντας τις ελλείψεις του Νότιου Σουδάν σαν μια πολύ καλή ευκαιρία να επενδύσεις σε κάθε είδους δραστηριότητα. Ήδη οι ξένες επιχειρήσεις, που δρουν στο Νότο του Σουδάν, λειτουργούν αφορολόγητα και τα κέρδη τους μπαϊνοβγαίνουν απρόσκοπτα στην περιοχή μέσω Κένυας. Δεν είναι ασύνδετη, επομένως, με τα παραπάνω η δήλωση του Νοτιο-σουδανού ηγέτη, Σάλβα Κίρι Μπαγιαρντί, ότι «ο Βορράς θα είναι γείτονάς μας και θα συνεχίσουμε να ζούμε εν ειρήνη».

Τις δυσμενείς για το λαό του Σουδάν εξελίξεις από την απόσχιση βλέπει πιο ξεκάθαρα το Σουδανικό Κομμουνιστικό Κόμμα το οποίο, συνεχίζοντας να παλεύει για την ενότητα της χώρας, δια στόματος του Γενικού Γραμματέα του, διαμήνυσε ότι «η κρίση δεν θα λήξει με την έλευση της απόσχισης, καθώς θα παραμείνουν όλα τα θέματα ανάμεσα στο Χαρτούμ και την Τζούμπα».

Οι αντιμπεριαλιστικές δυνάμεις σε ολόκληρο τον κόσμο πρέπει να ανησυχούν και να επαγρυπνούν. Γιατί οι εξελίξεις στο Σουδάν δεν προοιωνίζουν τίποτα θετικό ούτε για το λαό του αλλά ούτε και για τους υπόλοιπους λαούς της αφρικανικής ηπείρου. Κομματιάσματα κρατών έχουμε δει πολλά. Κανένα, όμως, δεν έφερε τους λαούς τους κοντά στη λύση των προβλημάτων τους ■

Η ΗΡΩΙΚΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΟΥ ΤΥΝΗΣΙΑΚΟΥ ΛΑΟΥ

Μάρη Λαυρεντιάδου

Τρία χρόνια μετά την εξέγερση των εργαζομένων τον Ιανουάριο 2008 στα ορυχεία της πόλης Gafsa¹ (350 χλμ. νότια από την πόλη της Τύνιδας), τον Ιανουάριο 2011 ο λαός της Τυνησίας ανατρέπει το ανελεύθερο και καταπιεστικό καθεστώς του κυβερνώντος κόμματος RCD με ηγέτη τον Μπεν Αλί, έναν σοσιαλδημοκράτη ηγέτη που έχει την πλήρη στήριξη της Γαλλίας και της διεθνούς κοινότητας.

Η αυτοπυρπόληση του 28χρονου νέου στην πόλη Sidi Bouzid στις 17 Δεκέμβρη ήταν απλώς η αφορμή, ήταν το σύνθημα για την εξέγερση.

Για τους Τυνήσιους αγωνιστές των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, για τους

ηγέτες του συνδικαλιστικού κινήματος της Τυνησίας, για τους Τυνήσιους της διασποράς, είτε αυτοί ζουν στην Ισπανία, στην Ιταλία είτε κυρίως στη Γαλλία, η εξέγερση αυτή ήταν το αποτέλεσμα ενός συνεχούς και αυξανόμενου σε ένταση ειρηνικού αγώνα με άξονα δράσης την εξαθλίωση του λαού λόγω της ανεργίας, της ανόδου των τιμών, της προσωρινότητας των συνθηκών ζωής, αλλά και αγώνα ενάντια στην καταστολή, την απαγόρευση της ελευθερίας έκφρασης, τη διαφθορά και την αλαζονεία (π.χ. υπόθεση Γαλλικού Λυκείου Louis Pasteur) του καθεστώτος.

Τα τρία τελευταία χρόνια, το καθε-

στώς προσπαθούσε με κάθε τρόπο να καταπνίξει κάθε φωνή αντίστασης.

Η βίαιη καταστολή των απεργιών στην Gafsa και το αιματοκύλισμα της μεγάλης διαδήλωσης κατά της ανεργίας στην πόλη Redeyef στις 6 Ιούνιο 2008 οδήγησε σε μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις τους εργαζόμενους αυτών των περιοχών, και κύρια της νεολαίας. Η κυβέρνηση συλλαμβάνει και σέρνει στα δικαστήρια τον Ιούλιο 2008 με κατασκευασμένες κατηγορίες 38 αγωνιστές (υπόθεση 15537)². Εκτός από 5 που απαλλάχτηκαν των κατηγοριών, οι υπόλοιποι καταδικάζονται σε ποινή φυλάκισης 2 έως 10 χρόνων.

Η κυβέρνηση του Μπεν Αλί εξά-

1. Η οικονομική ανάπτυξη της χώρας αφορά κύρια την περιοχή της πόλης Tell, όπου συγκεντρώνονται τα ορυχεία εξόρυξης του φωσφορικού άλατος (δεύτερος εξαγωγέας στον κόσμο) και την παράκτια περιοχή που συγκεντρώνεται η βιομηχανία και ο τουρισμός. Οι περιοχές του νότου και του βορρά είναι ιδιαίτερα φτωχές.

2. Η ΕΕΔΔΑ συμμετείχε στη διεθνή καμπάνια αλληλεγγύης για την απελευθέρωση των αγωνιστών. Συγκέντρωσε δεκάδες υπογραφές συμπαράστασης και αλληλεγγύης στο δίκαιο αγώνα τους.

ντλησε τη χρήση βίας. Η αστυνομία και ο στρατός σπέρνουν το θάνατο. Όταν μετά από τη δολοφονία δεκάδων ανθρώπων, ο δικτάτορας υπόσχεται 300.000 θέσεις εργασίας, ο λαός θυμώνει περισσότερο από την κοροϊδία και το χλευασμό του καθεστώτος.

Το κίνημα αντίδρασης γενικεύεται και αγκαθιάζει εκτός από τους εξαθλιωμένους Τυνήσιους και άλλα κοινωνικά στρώματα, όπως γιατρούς, δικηγόρους (βίαιη καταστολή δικηγόρων που διαδηλώνουν την αλληλεγγύη τους στους δύο νεκρούς στην πόλη Menzel

Bouzaiane στις 28 Δεκέμβρη 2010). Από το Νότο των εξαθλιωμένων, η εξέγερση επεκτείνεται στην πρωτεύουσα Τύνιδα και τα προάστια της αλλιά και στις πόλεις Tabarka και Jenouba στο βορειοδυτικό τμήμα της χώρας.

Το τέλος της δικτατορίας στις 14 Ιανουαρίου 2011 και η φυγή του Μπεν Αλί στη Σαουδική Αραβία ήταν και θα παραμείνει για πολύ καιρό ακόμα καταλύτης για τις πολιτικές εξελίξεις στον αραβικό κόσμο. Μπορεί η Αίγυπτος να βρίσκεται σήμερα στην καρδιά των εξελίξεων, αλλά είναι σίγουρο ότι καμιά χώρα της Μέσης Ανατολής και της Βόρειας Αφρικής δε θα μείνει ανεπηρέαστη. Στο βαθμό που αυτός ο αγώνας των λαών στρέφεται ενάντια στον αμερικάνικο και ισραηλινό ιμπεριαλισμό και στα σχέδιά τους για μια «Νέα Μέση Ανατολή» θα μπορέσει να οδηγήσει σε δημοκρατικές αλλαγές ■

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ

Η Ελληνική Επιτροπή Διεθνούς Δημοκρατικής Αλληλεγγύης καταγγέλλει την άγρια καταστολή των μαζικών διαδηλώσεων διαμαρτυρίας του λαού της Τυνησίας από την αντιδραστική κυβέρνηση του Μπεν Αλί. Οι διαδηλώσεις αυτές που ξεκίνησαν από την πόλη Σίντι Μπουζίντ με αφορμή την αυτοπυρπόληση ενός άνεργου νέου ανθρώπου και σήμερα έχουν επεκταθεί σε ολόκληρη τη χώρα, έχουν οδηγήσει σε αιματηρές συγκρούσεις ανάμεσα στους διαδηλωτές και την αστυνομία και το στρατό, με πολλούς νεκρούς, τραυματίες, μαζικές συλλήψεις, αποκλεισμό πόλεων.

Οι διαδηλωτές απαιτούν τη βελτίωση της οικονομικής κατάστασης των λαϊκών στρωμάτων που συνε-

χώς επιδεινώνεται, λόγω της ιδιαίτερα υψηλής ανεργίας, κυρίως ανάμεσα σε νέους απόφοιτους ανώτατων σχολών, πολιτικές και κοινωνικές ελευθερίες. Τις κινητοποιήσεις αυτές στηρίζουν έμπρακτα συνδικάτα εκπαιδευτικών, δικηγόρων, εργαζομένων στην υγεία κλπ., οργανώσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων και πολιτικά κόμματα.

Καλούμε τον ελληνικό λαό και τις μαζικές και συνδικαλιστικές οργανώσεις του να καταγγείλουν τη βίαιη καταστολή των διαδηλώσεων και να στηρίξουν με κάθε τρόπο το κίνημα διαμαρτυρίας του λαού της Τυνησίας και τα δίκαια αιτήματά του, για το δικαίωμά του σε ανθρώπινες συνθήκες διαβίωσης και πολιτικές ελευθερίες.

Αθήνα, 11.1.2011

9 ΜΕΡΕΣ ΣΤΗ ΝΟΤΙΑ ΑΦΡΙΚΗ ΜΕΤΗΝ ΕΕΔΔΑ

Της Έλλης Κοτσαλίδου

Από τις 13 έως τις 21 Δεκεμβρίου, ο εκθεσιακός χώρος της Tshwane, λίγα χιλιόμετρα έξω από την Πραιτόρια, φιλοξένησε το 17ο Φεστιβάλ Νεολαίας και Φοιτητών. Η συμμετοχή μας σ' αυτό ως μέλη ή φίλοι της ΕΕΔΔΑ, πλούτισε την εμπειρία μας και άνοιξε πολλά παράθυρα στη σκέψη μας, το κυριότερο, δημιούργησε το συναίσθημα ότι δεν είμαστε μόνοι στους αγώνες, στο πλευρό μας βρίσκονται όλοι οι λαοί.

Για εννιά μέρες συμμετείχαμε σε εκδηλώσεις με 15 περίπου χιλιάδες νεολαίους, εκπροσώπους από 125 χώρες απ' όλες τις γωνιές της γης. Τυχαία αναφέρω μερικές: Νεπάλη, Σρι Λάνκα, Ινδία, Μπανγκλαντές, Βόρεια Κορέα, Βιετνάμ, Καναδάς, ΗΠΑ, Κούβα, Βενεζουέλα, Μεξικό, Γαλλία, Αγγλία, Ισπανία, Τουρκία, Αίγυπτος, Ιράν, Ιράκ, Κύπρος, Παλαιστίνη.

Ήταν εκεί για να αναδείξουν τα προβλήματα που απασχολούν τις χώρες τους, να ενημερώσουν για τους αγώνες τους, να συζητήσουν στα πλαίσια του αντιιμπεριαλιστικού κινήματος. Το μήνυμα της χώρας που μας φιλοξενούσε ήταν αισιόδοξο και πολύ ενθαρρυντικό: Καταργήσαμε το apartheid, θα καταργήσουμε και τον ιμπεριαλισμό.

Ανάλογο ήταν και το σύνθημα του Φε-

στιβάλ: Να νικήσουμε τον ιμπεριαλισμό, για έναν κόσμο ειρήνης, αλληλεγγύης και κοινωνικού μετασχηματισμού.

Πραγματική, όμως, αισιοδοξία και ενθουσιασμό ενέπνεε η παρουσία της ελληνικής αποστολής: τριάντα νεολαίοι, κορίτσια κι αγόρια μέλη της ΚΝΕ τα περισσότερα, αλλά και από το ΠΑΜΕ και το ΜΑΣ. Πλάι σ' αυτά, βέβαια, και η 5μελής ομάδα της ΕΕΔΔΑ, σε αгаστή συνεργασία. Σ' όλη τη διάρκεια του Φεστιβάλ συμπεριφέρθηκαν με απόλυτη συνέπεια και υπευθυνότητα που δεν ήταν ανάλογη της νεαρής ηλικίας τους.

Ενημερωμένοι, απαντούσαν εύστοχα και με προθυμία στα ερωτήματα όσων περνούσαν από το περίπτερο, με φόντο την τεράστια αφίσα της Ακρόπολης με το πανό PEOPLES OF EUROPE, RISE UP, για

να ζητήσουν υλικά και ντοκουμέντα. Και πράγματι, ήταν πολλοί αυτοί που περνούσαν από το περίπτερο. Η δημοτικότητα της ελληνικής αποστολής ήταν μια ευχάριστη έκπληξη. Αλλά και η Ευγενία, η επικεφαλής της ΕΕΔΔΑ και Γενική Γραμματέας της, εξηγούσε το σημαντικό ρόλο της ΕΕΔΔΑ στο ελληνικό και διεθνές κίνημα αλληλεγγύης και συμπαραστάσης στους λαούς που αγωνίζονται ενάντια στον ιμπεριαλισμό.

Παράλληλα, ο χώρος του Φεστιβάλ αντηκούσε συνεχώς από τραγούδια διαμαρτυρίας και παραδοσιακούς χορούς, με εντυπωσιακές τοπικές ενδυμασίες. «POLISARIO vencera», τραγουδούσε χορεύοντας μια ομάδα. Το τραγούδι που ακουγόταν περισσότερο και θα αντηχεί μέχρι και σήμερα ίσως σ' αυτά των αντιπροσωπειών ήταν το «Σολομόν», που θρηνούσε για το θάνατο του ήρωα Σολομόν Καλούσι Μαλάνγκα, που πέθανε στη φυλακή σε ηλικία 23 ετών, αφού αφιέρωσε τη σύντομη ζωή του στον αγώνα εναντίον του apartheid. Απρόσμενα και ξαφνικά, ανάμεσα στα τραγούδια ακουγόταν μια κραυγή-σύνθημα: «Αμάντλα», που όπως μας εξήγησαν, σημαίνει «εξουσία στο λαό».

Οργανωμένο, πλούσιο καλλιτεχνικό πρόγραμμα παρακολούθησαμε στην επίσημη πανηγυρική τελετή έναρξης και αφής της φλόγας του Φεστιβάλ, που πραγματοποιήθηκε με την παρουσία του προέδρου της Δημοκρατίας της Νότιας

Αφρικής, Τζέικομπ Ζούμα, και του προέδρου της ΠΟΔΝ, Τιάγκο Βιέιρα, στο στάδιο Atteridgeville. Ύμνοι, τραγούδια, χοροί, πυροτεχνήματα, κανονιοβολισμοί έδωσαν ένα χαρούμενο εορταστικό πανηγυρικό χρώμα στην εκδήλωση, από την οποία δεν έλειπε η αγωνιστικότητα, καθώς προβλεπόταν πορεία των αντιπροσωπειών με αντιιμπεριαλιστικά συνθήματα.

Οι ημέρες που ακολούθησαν πέρασαν με σεμινάρια, διαλέξεις, συζητήσεις με θέματα μέσα στο γενικότερο πλαίσιο του αντιιμπεριαλιστικού αγώνα, του αγώνα για την ειρήνη, την ελεύθερη πρόσβαση στην εκπαίδευση, στην επιστήμη, στον πολιτισμό, ενάντια στην ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης, τις ξένες στρατιωτικές βάσεις και την επιρροή τους στη χώρα που τις «φιλοξενεί», τη χειραγώγηση που ασκούν τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, το AIDS, την κρίση της καπιταλιστικής οικονομίας, για τα δικαιώματα των γυναικών, συμπάρασταση στα θύματα του εργοστασίου Μποπάλ στην Ινδία, εναντίον της αμερικάνικης κατοχής στο Ιράκ.

Ουσιαστικές ήταν οι παρεμβάσεις της ελληνικής αντιπροσωπείας με θέματα την κρίση του καπιταλισμού, για μια οικονομία που θα υπηρετεί τα λαϊκά συμφέροντα, το δικαίωμα στη δουλειά, για δημόσια δωρεάν παιδεία στην υπηρεσία των λαϊκών αναγκών, για τον αντικομμουνισμό στην Ευρώπη. Από την πλευρά

της ΕΕΔΔΑ η Ευγενία μίλησε για θέματα αλληλεγγύης.

Την ημέρα του εορτασμού της συμπλήρωσης στις 16 Δεκεμβρίου, έγινε ειδική αναφορά στη μάχη του Κουίτο Καναβάλε, μιας μικρής πόλης στη Νότια Αγκόλα. Στη μικρή αυτή πόλη εισέβαλε το 1987 ο νοτιοαφρικανικός στρατός του επικρατούντος τότε καθεστώτος του apartheid. Η Αγκόλα με τη βοήθεια των κουβανικών στρατευμάτων που βρίσκονταν εκεί νίκησε τον κυβερνητικό στρατό της Νότιας Αφρικής και την υποχρέωσαν να απελευθερώσει τη Ναμίμπια και να αποφυλακίσει τον Νέλσον Μαντέλα. Η μάχη αυτή θεωρείται σαν η απαρχή της κατάργησης του apartheid.

Το Φεστιβάλ τελείωσε με πορεία στην οποία έλαβαν μέρος όλες οι αντιπροσωπείες, με συνθήματα και πανό, και αφού διέσχισε όλη την Πραιτόρια, έφτασε στο κυβερνητικό μέγαρο και παρέδωσε την Τελική Διακήρυξη.

«... Να χτίσουμε ένα μέλλον δικαιοσύνης, ισότητας, ειρήνης, ελπίδας και ευτυχίας για την ανθρωπότητα. Το μέλλον της ιστορίας είναι στα χέρια μας και εξαρτάται από τους λαούς, τις εργατικές μάζες, τη νεολαία και τη δύναμη που έχουν, ώστε να χτίσουν έναν κόσμο ειρήνης και αλληλεγγύης, όπου η εξουσία και ο παραγόμενος πλούτος θα τους ανήκει».

As θυνθούμε και την κραυγή-σύνθημα των Αφρικανών: Amandla. Η εξουσία στο λαό ■

ΤΟ ΛΑΪΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΑΝΤΙΔΡΑ ΣΤΟ ΝΕΟ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΟ ΔΟΓΜΑ

19 και 20 Νοέμβρη 2010, Πόλη της Λισαβόνας:

Συγκληθείται η σύνοδος κορυφής του NATO. Οι 28 ηγέτες των κρατών-μελών του σχεδιάζουν, οργανώνουν και αποφασίζουν νέα ευθεία βοήθ του παγκόσμιου ιμπεριαλισμού –ισχυρότερη από κάθε άλλη– κατά των λαών του κόσμου, απειλούν το δικαίωμά τους να αντιπαλεύουν τον ιμπεριαλισμό σε εθνικό και διεθνικό επίπεδο. Συμφώνησαν σ' ένα πιο ισχυρό NATO που θα επεκτείνει το ρόλο και τη δράση του σ' όλο τον κόσμο. Κατέληξαν στο νέο «στρατηγικό δόγμα» που θεσμοθετεί το ρόλο του ως «πολιτικοστρατιωτικού οργανισμού στον 21ο αιώνα».

Το νέο αυτό «στρατηγικό δόγμα» του NATO για τη δεκαετία 2010-2020 εδραιώνει τον παγκόσμιο επεμβατικό ρόλο των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων και δίνει έμφαση στην προληπτική επέμβαση και στους προληπτικούς πολέμους για να

αντιμετωπιστούν ενδεχόμενες «απειλές». Μάλιστα, η λίστα με τις «ασύμμετρες απειλές», που μπορούν να αποτελέσουν προσχήματα για στρατιωτικές ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, διευρύνεται με τις κλιματικές αλλαγές, τις ενεργειακές κρίσεις, τις ανθρωπιστικές καταστροφές, τις επιθέσεις στον κυβερνοχώρο, το ζήτημα της μετανάστευσης, τις κοινωνικές και οικονομικές ανισότητες, την έξαρση του φονταμενταλισμού, τις ακραίες πολιτικές θέσεις, τη «διαχείριση των κρίσεων», την αντιμετώπιση των διαδηλωτών...

Στρατιωτικοποιούνται και οι διεθνείς σχέσεις με τον ίδιο σκοπό πάντα: Να δικαιολογείται η συνέχιση των ιμπεριαλιστικών πολέμων, της κατοχής, του ξεκληρίσματος των λαών και της εκμετάλλευσης του πλούτου των χωρών τους. Πάντα βέβαια, όλα τούτα, στο όνομα της ειρήνης και της ασφάλειας.

Στην ίδια σύνοδο ανακοινώνεται η πρόθεση των ιμπεριαλιστών να εγκατα-

στήσουν τη λεγόμενη «αντιπυραυλική ασπίδα» στην Ευρώπη για την «προστασία» πάλη των πληθυσμών της, των εδαφών της και των δυνάμεών της. Και βεβαίως, η πάντα πρόθυμη ελληνική κυβέρνηση δηλώνει τη συμμετοχή της, παρακάμπτοντας τους κινδύνους που συνεπάγεται η ενέργεια αυτή. Γιατί ο ρόλος της «ασπίδας» θα 'ναι καταλυτικός για την ολοκληρωτική νατοποίηση της περιοχής του Αιγαίου. Ιδιαίτερα σήμερα που οι όπου γης ιμπεριαλιστές πιέζουν για μια οριστική διεύθυνση στο Αιγαίο με εκχώρηση των ελληνικών κυριαρχικών δικαιωμάτων και τη συνδιαχείρισή του με την Τουρκία.

Τις ίδιες ημέρες, το φιλειρηνικό κίνημα απαντά:

Σ' όλη την Πορτογαλία και ιδιαίτερα στη Λισαβόνα το Πορτογαλικό Συμβούλιο για την Ειρήνη και τη Συνεργασία (CPPC), μαζί με άλλες 107 οργανώσεις του εργατικού και λαϊκού κινήματος της Πορτογαλίας και τη Γενική Συνομο-

σπονδία Εργατών διοργάνωσε σειρά αντινατοϊκών εκδηλώσεων με γενικό σύνθημα «Ναι στην Ειρήνη – ΟΧΙ στο NATO – NATO εχθρός των λαών και της Ειρήνης – Διαλύστε το». Κορυφαίες υπήρξαν δύο:

Η πρώτη στις 19 Νοέμβρη: η Διεθνής Συνάντηση με θέμα το παραπάνω σύνθημα που συνδιοργανώθηκε από το CPPC και το Παγκόσμιο Συμβούλιο Ειρήνης (ΠΣΕ) στην πόλη Αλμάντα. Παραβρέθηκαν εκπρόσωποι από 14 χώρες που αντιπροσώπευαν 17 εθνικές οργανώσεις και δύο διεθνείς. Στη συζήτηση μίλησαν ο Πρόεδρος του CPPC Ρόσα, η Πρόεδρος του ΠΣΕ Σοκόρο Γκόμες, ο εκτελεστικός Γραμματέας του Ηρακλής Τσαβδαρίδης, ο Πρόεδρος του Φόρουμ Βελιγραδίου και πρώην υπουργός Εξωτερικών της Γιουγκοσλαβίας, Ζιβαντίν Γιοβάνοβιτς, ο Πρόεδρος του Παγκύριου Συμβουλίου Ειρήνης, Γιαννάκης Σκορδής, ο Μπάμπης Αγγουράκης, μέλος της ΚΕ του ΚΚΕ και ευρωβουλευτής του, ο Μαρίνος Μακρής, μέλος του ΚΣ της ΚΝΕ, εκπρόσωποι κινημάτων από τις ΗΠΑ, τη Γερμανία, την Τουρκία, τη Συρία, το Ιράν, τη Βρετανία, το Βέλγιο, την Ισπανία, τη Γαλλία κ.ά.

Από την Ελλάδα παραβρέθηκαν ακόμα 28 φιλειρηνιστές από την ΕΕΔΥΕ, την ΕΕΔΔΑ, την ΠΕΑΕΑ-ΔΣΕ, την ΚΕΘΑ.

Η συζήτηση περιστράφηκε κυρίως γύρω από το νέο δόγμα του NATO, τη στρατιωτικοποίηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το κυνήγι των εξοπλισμών, τις ξένες στρατιωτικές βάσεις, τη στρατιωτικοποίηση των διεθνών σχέσεων, τους ιμπεριαλιστικούς πολέμους σε Ιράκ και Αφγανιστάν, τις αυξανόμενες απειλές της ιμπεριαλιστικής επιθετικότητας στη Μέση Ανατολή, Ασία και Λατινική Αμερική, την κλιμάκωση των στρατιωτικών δαπανών, αλλά και τον αγώνα για την ειρήνη και για ένα ισχυρότερο κίνημα ειρήνης.

Όλοι οι σύνεδροι συμφώνησαν στη μεγάλη αναγκαιότητα του κοινού αγώνα «ενάντια στο μεγαλύτερο εγκληματικό

στρατιωτικό οργανισμό που έχει δει η ανθρωπότητα»... και «πως προτάσσεται η απαίτηση της διάλυσης της Συμμαχίας σε συνδυασμό με την απαίτηση της εξόδου των χωρών-μελών του NATO από αυτή τη λυκοσυμμαχία...», όπως σημείωσε και στην ομιλία του ο Ηρακλής Τσαβδαρίδης.

Το Σάββατο 20 Νοέμβρη, δεκάδες χιλιάδες Πορτογάλοι (πάνω από 50.000),

φιλειρηνιστές απ' όλη τη χώρα, μαζί με όλους τους παρευρισκόμενους εκπρόσωπους των διαφόρων εργατικών, λαϊκών και φιλειρηνικών κινημάτων απ' όλο τον κόσμο διαδήλωσαν στους δρόμους της Λισαβόνας μαζικά με προμετωπίδα το κυρίαρχο σύνθημα «Paz sim – NATO nao», «Ναι στην ειρήνη – Όχι στο NATO – NATO εχθρός της ειρήνης και των λαών – να διαλυθεί».

Τεράστιο πολύχρωμο ποτάμι ανθρών κάθε ηλικίας ξεχύθηκε στους αστυνοκρατούμενους δρόμους με λάβαρα, πλακάτ, πανό, με δημιουργία χάπενινγκ και πλημμύρισαν την πλατεία Μάρκες ντε Μπομπάλ όπου γινόταν η συγκέντρωση. Εκεί μίλησαν ο Πρόεδρος του CPPC, η Πρόεδρος του ΠΣΕ και εκπρόσωπος της Κομμουνιστικής Νεολαίας Πορτογαλίας. Παραβρέθηκαν όλοι όσοι συμμετείχαν στη Διεθνή Συνάντηση καθώς και ο ΓΓ της ΚΕ του Πορτογαλικού ΚΚ, Τζερόνιμο ντε Σόουζα.

Βέβαια στην Ελλάδα δεν είδαμε και δεν ακούσαμε τίποτε. Αντιιμπεριαλιστικό κίνημα απάντηση στα επιθετικά σχέδια του διεθνούς ιμπεριαλισμού κατά της ανθρωπότητας δεν πρέπει να υπάρξει. Άρα και δεν υπάρχει για τα ελληνικά ΜΜΕ. Όμως και στην Πορτογαλία από τα εκεί ΜΜΕ έγιναν αναφορές και προβλήθησαν μόνο τα επεισόδια που δημιουργήσαν κάποιες αποκομμένες από το κί-

νημα ομαδούλες. Κοινή είναι φαίνεται η κατεύθυνση για τη λειτουργία των ΜΜΕ στα καπιταλιστικά κράτη: θα υπάρχουν εφόσον λειτουργούν σαν Μέσα Μαζικής Χειραγώγησης της συνείδησης του λαού.

Το διήμερο των αντινατοϊκών εκδηλώσεων στη Λισαβόνα άφησε μια σπουδαία παρακαταθήκη για το αντιιμπεριαλιστικό κίνημα αναφορικά με το αίτημά του για τη διάλυση του NATO (αυτού του παγκόσμιου κέντρου των όπυι ιμπεριαλιστών), που πολύ σωστά εκφράστηκε από μια Σέρβα δημοσιογράφο στην ομιλία της: «Λένε, αυτοί που πιστεύουν, πως ο Χριστός πάνω στο σταυρό παρακάλεσε το θεό να συγχωρήσει τους σταυρωτές του γιατί δεν ήξεραν τι έκαναν. Εμείς λέμε λαοί του κόσμου τιμωρήστε τους, διαλύστε τους, τσακίστε τους, γιατί ξέρουν πάρα πολύ καλά τι κάνουν».

Βέρα Καραγιάννη

ΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ ΜΕΤΑ ΤΟ ΣΕΙΣΜΟ

Ενα χρόνο μετά τον καταστροφικό σεισμό που χτύπησε την Αϊτή στις 12 Γενάρη του 2010, η κατάσταση εξακολουθεί να είναι κυριολεκτικά τραγική. Κι αυτό γιατί, πέρα από τις υποσχέσεις για βοήθεια, πέρα από την αποστολή ήδη κάποιων, έστω και ανεπαρκών βοήθειας, εξακολουθούν να υπάρχουν 1.150 καταυλισμοί, όπου ζουν στοιβαγμένοι πάνω από 800.000 άνθρωποι. Γιατί είτε μέσω κυανόκρανων του ΟΗΕ, είτε μέσω οποιουδήποτε άλλου τρόπου, έχει παρουσιαστεί μια σοβαρή επιδημία χολέρας, που έχει κοστίσει ήδη τη ζωή πάνω από 4.100 ανθρώπων και απλώνεται και σε άλλες χώρες της Λατινικής Αμερικής. Γιατί έγιναν εκλογές στις 28 του Νοέμβρη, διάτρητες βέβαια, αλλά ο δεύτερος γύρος ματαιώθηκε ήδη. Γιατί όλα αυτά έδωσαν την ευκαιρία στον πρώην δικτάτορα της Αϊτής, τον Ζαν Κλοντ Ντιβαλιέ, τον περιβόητο «Μπέι-μπι Ντοκ», να επιστρέψει στη χώρα «για να βοηθήσει», όπως δήλωσε. Ας τα πάρουμε, όμως, με τη σειρά.

Η Αϊτή είναι μια μικρή και η πιο φτωχή χώρα της Λατινικής Αμερικής, 27.750

τετραγωνικών χιλιομέτρων και περίπου 9 εκατομμυρίων κατοίκων, με ένα προσδόκιμο ζωής που δε φτάνει καν τα 52 χρόνια, και με ετήσιο εισόδημα 390 δολάρια το άτομο. Αυτό σημαίνει ότι το 53% των κατοίκων της ζει με λιγότερο από 1 δολάριο την ημέρα, ενώ το 78% με λιγότερο από 2 δολάρια. Ο αναλφαριθμητισμός φτάνει στο 52%, ενώ η βρεφική θνησιμότητα στα 60 στα 1000 βρέφη που γεννιούνται ζωντανά. Μια χώρα που χτυπιέται συνέχεια από φυσικές καταστροφές, από κυκλώνες, πλημμύρες, κατολισθήσεις, ξηρασία, επιδημίες...

Κι όλη αυτή την κατάσταση ήρθε να επιδεινώσει πριν από ένα χρόνο ένας σεισμός που κόστισε τη ζωή σε 250.000 ανθρώπους, άφησε πίσω του 340.000 τραυματίες και 1,3 εκατομμύρια άστεγους και προκάλεσε ζημιές της τάξης των 7,9 δισεκατομμυρίων δολαρίων, πράγμα που αντιστοιχεί στο 120% του Ακαθάριστου Εγχώριου Προϊόντος της. Στην πλειοψηφία τους, αυτοί οι άστεγοι εξακολουθούν να ζουν σε 1.150 καταυλισμούς, χωρίς τις απαραίτητες συνθήκες υγιεινούς διαβίωσης.

Αμέσως μετά το σεισμό, πολλές ήταν

οι κυβερνήσεις που έσπευσαν να υποσχεθούν βοήθεια για να ξεπεραστεί η πρωτόφαντη κρίση στην οποία βρέθηκε η Αϊτή. Εξήντα χώρες υποσχέθηκαν 5,3 δισεκατομμύρια δολάρια, από τα οποία μέχρι σήμερα έχει δοθεί το 10%, σύμφωνα με τον ΟΗΕ, αλλά κανείς δεν μπορεί να πει με σιγουριά πού πήγαν τα χρήματα αυτά, αφού οι υπηρεσίες νερού, υγιεινής, κλπ. εξακολουθούν να είναι άθλιες στους καταυλισμούς.

Αυτή η κατάσταση οδήγησε και στη ραγδαία εξάπλωση της χολέρας. Είτε αυτή μεταδόθηκε όντως από κυανόκρανους του ΟΗΕ από το Νεπάλ είτε με άλλον τρόπο, γεγονός είναι ότι έχουν καταγραφεί μέχρι τώρα πάνω από 4.100 νεκροί και έχουν αρρωστήσει δεκάδες χιλιάδες, ενώ διεθνείς οργανισμοί αναφέρουν ότι έχουν μολυνθεί πάνω από 300.000 άνθρωποι, κυρίως λόγω των ανθυγιεινών συνθηκών διαβίωσης και της πληθμελούς ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης στα νοσοκομεία της χώρας. Ήδη παρουσιάστηκαν κρούσματα και στη Δομινικανή Δημοκρατία, στη Βενεζουέλα, στον Καναδά και στις ΗΠΑ.

Η επιδημία της χολέρας οδήγησε σε

νέες μεγάλες διαδηλώσεις ενάντια στην Αποστολή του ΟΗΕ για τη Σταθεροποίηση στην Αϊτή (MINUSTAH), που κατεστάλησαν βίαια από την αστυνομία και τις δυνάμεις του ΟΗΕ, αφήνοντας πίσω νεκρούς, τραυματίες και συλληφθέντες.

Οι οργισμένες και βίαιες κινητοποιήσεις κατά των κυανόκρανων δεν είναι κάτι που συμβαίνει για πρώτη φορά στην Αϊτή. Ήδη οι δυνάμεις του ΟΗΕ στη χώρα πριν από το σεισμό αριθμούσαν 7.000 κυανόκρανους, 2.000 αστυνομικούς και 1.000 διοικητικούς, που υποτίθεται ότι βρίσκονταν εκεί για την τήρηση της τάξης. Αμέσως μετά το σεισμό, μαζί με τις 11 χιλιάδες πεζοναύτες από τις ΗΠΑ που κατέλαβαν κυριολεκτικά τη χώρα απ' άκρη σ' άκρη, κατέφθασαν και άλλες 3.500 κυανόκρανοι. Όλοι αυτοί, ΟΗΕ, ΗΠΑ και Ευρωπαίοι αρχηγοί κρατών που έσπευσαν να πάνε στην Αϊτή για να εκφράσουν την «αλληλεγγύη» τους και να υποσχεθούν τη «βοήθειά» τους, όπως ο Σαρκοζί, αποτέλεσαν από την πρώτη στιγμή το στόχο διαδηλώσεων και διαμαρτυριών.

Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, ο ΓΓ του ΟΗΕ Μπαν Κι-μούν διόρισε τον Μπιλ Κλίντον ειδικό απεσταλμένο του ΟΗΕ στην Αϊτή για να βοηθήσει στη στα-

θεροποίηση της κατάστασης, τον ίδιο τον Μπιλ Κλίντον που σαν πρόεδρος έκανε ό,τι μπορούσε για να την αποσταθεροποιήσει την Αϊτή...

Παράλληλα, στις 28 του Νοέμβρη έγιναν στη χώρα εκλογές, που χαρακτηρίστηκαν από βία και νοθεία, κατά τους Αϊτινούς, από «ανωμαλίες», κατά την πρεσβεία των ΗΠΑ στο Πορτ-ο-Πρενς, προκειμένου για βγει νικητής ο εκλεκτός και γαμπρός του σημερινού προέδρου Ρενέ Πρεβάλ, ο Ζιντ Σελεστέν. Τα προσωρινά αποτελέσματα που έδωσε στη δημοσιότητα το Προσωρινό Εκλογικό Συμβούλιο ήταν 31,37% για τη σύζυγο ενός πρώην προέδρου της χώρας (για τέσσερις μήνες το 1988), Μιρλάντ Μανιγκά, 22,48% για το μηχανικό και τεχνοκράτη Ζιντ Σελεστέν και 21,84% για τον τραγουδιστή Μισέλ Μαρτελί, γνωστό για τις συμπάθειές του με τους παραστρατιωτικούς.

Όποια κι αν είναι τα πραγματικά αποτελέσματα, αφού όλοι θεωρούν ότι η πρώτη νικήτρια θα έπρεπε στο δεύτερο γύρο να αναμετρηθεί με τον Μαρτελί, δεν αλλάζουν στην ουσία τίποτα, μιας και οι τρεις πρώτοι εκπροσωπούν ανάλογα συμφέροντα. Ωστόσο, προκάλεσαν

μεγάλες διαδηλώσεις σε όλες τις πόλεις και ιδιαίτερα στην πρωτεύουσα, που οδήγησαν τον Οργανισμό Αμερικανικών Κρατών να στείλει το Γενάρη το γραμματέα του, το Χιλιανό Χοσέ Μιγέλ Ινσούλσα, να πάει στην Αϊτή και το Προσωρινό Εκλογικό Συμβούλιο να αναβάλει τελικά για τις 20 Μάρτη το δεύτερο γύρο των εκλογών που προβλεπόταν για τις 16 Γενάρη, να «τραβήξει το αυτί» του Πρεβάλ και του Σελεστέν και να αναγκάσει το κόμμα τους να δηλώσει ότι ο Σελεστέν «παραίτεται» από το 2ο γύρο.

Η αιτία για όλη αυτή την κατάσταση δεν είναι οι φυσικές καταστροφές, οι σεισμοί, οι κυκλώνες και οι τροπικές καταιγίδες, οι κατολισθήσεις και οι ξηρασίες, οι επιδημίες, οι νόθες εκλογές. Η πραγματική αιτία βρίσκεται στους αιώνες της αποικιοκρατίας, στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, στην εκμετάλλευση και την καταπίεση. Κι αυτό ισχύει για όλες τις χώρες της Ασίας, Αφρικής και Λατινικής Αμερικής, και το επιβεβαιώνει περίτρανα η Αϊτή. Γι' αυτό και ο αγώνας ενάντια στον ιμπεριαλισμό και για μια δίκαιη ανάπτυξη με κοινωνική δικαιοσύνη και το λαό αφέντη στον τόπο του είναι η μόνη λύση ■

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Η Ελληνική Επιτροπή Διεθνούς Δημοκρατικής Αλληλεγγύης (ΕΕΔΔΑ), η Ελληνική Επιτροπή για τη Διεθνή Ύφεση και Ειρήνη (ΕΕΔΥΕ) και η Ομοσπονδία Γυναικών Ελλάδας (ΟΓΕ) ευχαριστούν όλους όσους συνέβαλαν οικονομικά στην καμπάνια «Κάθε ευρώ μια ανάσα για το λαό της Αϊτής».

Το ποσό των 6.200 ευρώ που είχε συγκεντρωθεί μέχρι τις αρχές Δεκέμβρη παραδόθηκε στο Περιφερειακό Γραφείο της Παγκόσμιας Δημοκρατικής Ομοσπονδίας Γυναικών στην Κούβα και την Ομοσπονδία Γυναικών Κούβας για να σταλούν στην Οργάνωση Αϊτινών Γυναικών.

Λόγω της κρίσιμης κατάστασης που αντιμετωπίζει ο λαός της Αϊτής, η καμπάνια συνεχίζεται και καλούμε τον ελληνικό λαό να δείξει έμπρακτα την αλληλεγγύη του καταθέτοντας το οποιοδήποτε ποσό στο λογαριασμό που υπάρχει στην Εθνική Τράπεζα, με αριθμό 116/296074-55 (ΕΕΔΔΑ, Επείγουσα Βοήθεια)

ΕΕΔΔΑ – ΕΕΔΥΕ – ΟΓΕ
Αθήνα, 10.1.2011

ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΪΤΗΣ

- Την «ανακαλύπτει» ο Χριστόφορος Κολόμβος στο πρώτο ταξίδι του το 1492 και ουσιαστικά αρχίζει ο αποικισμός της από τους Ισπανούς το 1493
- Από το 1517 αρχίζει η μαζική μεταφορά δούλων από την Αφρική, για να αντικαταστήσουν σαν εργατική δύναμη τους ιθαγενείς που είχαν πια εξολοθρευτεί
- Μέχρι το 1697 παρέμεινε ισπανική αποικία
- Από το 1697 και πέρα αποτελεί αποικία της Γαλλίας
- Το 1804, ύστερα από εξέγερση των δούλων της Αφρικής, γίνεται η πρώτη ανεξάρτητη δημοκρατία νέγρων
- Από το 1915 ως το 1934 βρίσκεται κάτω από την κατοχή των ΗΠΑ, που τερματίζεται ύστερα από ένοπλο αγώνα με επικεφαλής τον Σαρλμάν Περάλτε
- Από το 1957 μέχρι το 1971 τη χώρα κυβερνάει δικτατορικά ο Φρανσουά Ντιβαλιέ, γνωστός και ως «Πάπα Ντοκ»
- Το 1971 τον διαδέχεται ο δεκαεννιάχρονος γιος του Ζαν Κλοντ Ντιβαλιέ, γνωστός και ως «Μπέιμπι Ντοκ», που το 1986 ανατράπηκε. Η περίοδος των Ντιβαλιέ έγινε παγκόσμια γνωστή για τη βία και τη διαφθορά που κυριαρχούσαν και για την παραστρατιωτική οργάνωση που ίδρυσαν, τους Τοντόν Μακούτ.
- Ακολουθεί μια περίοδος αστάθειας, αφού από το 1986 μέχρι το 1990 ορκίζονται συνολικά 5 κυβερνήσεις.
- Το 1990 κερδίζει τις εκλογές ο ιερωμένος Ζαν Μπερτράν Αριστίντ, που κηρύσσει μάχη κατά της πείνας και της φτώχειας. Ανατρέπεται από πραξικόπημα το 1991. Ο Αριστίντ μεταφέρεται στις ΗΠΑ
- Το 1994 γίνεται μια ακόμα εισβολή από τις ΗΠΑ
- Με τη βοήθεια των ΗΠΑ, ο Αριστίντ επιστρέφει στην Αϊτή το 1994.
- Το 2004 εκδιώχθηκε και πάλι ύστερα από εξέγερση πρώην στρατιωτικών και συμμοριών
- Στις 12.1.2010 ένας σεισμός 7,3 βαθμών της κλίμακας Ρίχτερ καταστρέφει μεγάλο τμήμα της χώρας.

Η ΚΟΥΒΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΗ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΧΟΛΕΡΑΣ

Μια ιατρική μπριγάδα από την Κούβα που αποτελείται από 1.200 γιατρούς δουλεύει σ' ολόκληρη την Αϊτή προσπαθώντας να βοηθήσει τον κόσμο να αντιμετωπίσει τις συνέπειες του σεισμού και την επιδημία της χολέρας, που μέχρι στιγμής έχει κοστίσει τη ζωή σε πάνω από 4.100 ανθρώπους. Οι γιατροί αυτοί στην πλειοψηφία τους βρίσκονται στην Αϊτή από το σεισμό του Γενάρη του 2010, αν και 400 από αυτούς δούλευαν εκεί από το 1998. Οι Κουβανοί γιατροί δουλεύουν σε 40 ιατρικά κέντρα και έχουν προσφέρει τις υπηρεσίες τους στο 40% των ανθρώπων που έχουν ασθενήσει από χολέρα.

Μια άλλη ομάδα Κουβανών γιατρών, η μπριγάδα Χένρι Ριβ, που είναι ειδικευμένη σε καταστροφές και έκτακτες ανά-

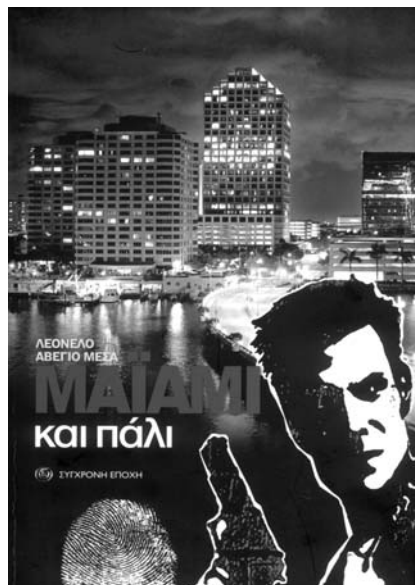
γκες, έφτασε στην Αϊτή αμέσως μόλις έγινε φανερό ότι υπήρχαν δυσκολίες στην αντιμετώπιση της επιδημίας. Όπως δήλωσε ένας καθηγητής από τον Καναδά, «η συνεισφορά της Κούβας στην Αϊτή είναι κάτι σαν το μεγαλύτερο μυστικό του κόσμου. Δεν αναφέρεται καθόλου, παρά το γεγονός ότι οι γιατροί της κάνουν το μεγαλύτερο μέρος της βαριάς δουλειάς».

Παράλληλα, από το 1998 η Κούβα έχει εκπαιδεύσει δωρεάν 550 Αϊτινούς γιατρούς στη Λατινοαμερικάνικη Σχολή Ιατρικής έξω από την Αβάνα, που αμέσως μετά το σεισμό επέστρεψαν στη χώρα τους για να βοηθήσουν. Αυτή τη στιγμή σπουδάζουν επιπλέον στην Κούβα άλλοι 400 νεο-ροί ιατρική.

Λεονέλο Αβέγιο Μέσα

ΜΑΪΑΜΙ ΚΑΙ ΠΑΛΙ

Της Άνγκε Ιωαννάτου

Το βιβλίο αφιερώνεται «Στους πέντε ήρωες, για το παράδειγμά τους και για την υποδειγματική τους αξιοπρέπεια και ακεραιότητα», όπως διαβάζουμε στην αρχή, σαν επιγραφή. Μιλάει ο συγγραφέας, βέβαια, για τους πέντε Κουβανούς που βρίσκονται ήδη 12 χρόνια φυλακισμένοι στα μπουντρούμια των ΗΠΑ με μόνο «έγκλημα», ότι θέλησαν να προστατέψουν την πολύπαθη πατρίδα τους από τρομοκρατικά χτυπήματα.

Το θέμα του βιβλίου έχει σχέση ακριβώς με αυτή την αποστολή. Κουβανοί πράκτορες διεισδύουν στα ανώτερα κλιμάκια της CIA για να μάθουν τα σχέδια ενάντια στην Κούβα, ώστε να εμποδίσουν νέα χτυπήματα κατά του Νησιού της Επανάστασης. Ο πρωταγωνιστής του βιβλίου, ο Αλεχάντρο Ογιέβα, είναι ένας απ' αυτούς. Βάζει το εμείς πάνω από το εγώ, εφόσον πρέπει να πείθει ότι προσχώρησε στις γραμμές του εχθρού και γι' αυτό χαλάνε οι σχέσεις του με το προσωπικό του περιβάλλον, με συγγενείς, φίλους, με την αγαπημένη του, κλπ. που ενδεχομένως τον φτύνουν για την

«προδοσία» του: «*Θυμάσαι αυτή την πρώτη περίοδο ως μια εποχή έντασης και μεγάλων αντιθέσεων, αφού έπρεπε να αναλάβεις ένα πολιτικό έργο ξεκάθαρα ενάντια στην Επανάσταση*» (σελ. 20). Πολύ οδυνηρό, αλήθεια, και χρειάζεται δυνατός χαρακτήρας και μεγάλη αφοσίωση στη σοσιαλιστική πατρίδα: «*Μετά, η CIA επαναπροσδιόρισε τη δουλειά σου σε μια πιο λεπτή και συγκαλυμμένη δραστηριότητα στον τομέα των επιχειρήσεων*» (σελ. 20).

Το βιβλίο, εκτός από τη συναρπαστική πλοκή του, αποκτάει και πολιτικές προεκτάσεις βοηθώντας τον αναγνώστη να καταλάβει το μέγεθος της αδικίας ενάντια στους πέντε φυλακισμένους ήρωες. Δικαίως, λοιπόν, κέρδισε το βραβείο του διαγωνισμού «Επέτειος του Θιράμβου της Επανάστασης» το 2005. Τέτοια έργα έχουν γραφτεί από τα πρώτα χρόνια μετά την Επανάσταση, διότι οι προσπάθειες υπονόμησης με κάθε μέσο και τα τρομοκρατικά χτυπήματα κατά της Κούβας με πολλούς νεκρούς ξεκίνησαν νωρίς.

Η γνωριμία μ' έναν επαναστάτη

Σε ένθετα κεφάλαια που διακόπτουν τη ροή της εξέλιξης της πλοκής, ο «πράκτορας» απευθύνεται στον αναγνώστη γνωστοποιώντας του το ιστορικό του, τους συλλογισμούς του, τις αναμνήσεις του, την αγωνία του, τους καημούς του. Έτσι, στο κεφάλαιο με τίτλο «Αναμνήσεις από άλλη ζωή» θα αναρωτιέται: «*Ακόμα αναρωτιέσαι τι ήταν αυτό που έκανε την παντοδύναμη βορειοαμερικάνικη υπηρεσία κατασκοπείας να πιστέψει ότι θα μπορούσε να σε κάνει προδότη. Ίσως ήταν τα νιάτα σου ή ο χαρούμενος χαρακτήρας σου ή η ενθουσιώδης και καθόλου μετρημένη ζωή σου εκείνη την περίοδο, που ήσουν ένας ανέμελος εργένης. Αυτό που ξέρεις είναι ότι δεν έδωσαν σημασία σε άλλα*

σημαντικά πράγματα και έκαναν λάθος» (σελ. 18).

Και συνεχίζει στις σελίδες που ακολουθούν η γνωριμία του αναγνώστη με τη ζωή και τη δράση του πράκτορά μας, τους μεγάλους κινδύνους που διατρέχει. Σαν από πολύ κοντά μαθαίνουμε πώς γίνονται όλα αυτά, που συνήθως τα ακούμε από μια απόσταση. Αλλά όχι μόνο εμείς. Ο ίδιος ο Αλεχάντρο θα συλλογίζεται λίγο παρακάτω: «*...χρειάστηκε να ανακαλύψεις έναν ολόκληρο καινούργιο κόσμο, τον οποίο γνώριζες μόνο θεωρητικά, μέσα από κριτικές προσεγγίσεις που πολλές φορές ήταν υπεραπλουστευμένες*». Όπως και ο αναγνώστης, που μαθαίνει από κοντά τη ζωή ενός πράκτορα, τις μυστικές συναντήσεις, τις εκπλήξεις, τα μεγάλα χρονικά διαστήματα που δεν έχει καν επαφή με τους συμπατριώτες του για να μην υποψιάζεται τίποτα η CIA ώστε να τον νομίζει ολότελο δικό της. Έτσι, έχοντας διαβάσει το βιβλίο, μπορεί ο αναγνώστης να αναρωτηθεί, μαζί με τον Αλεχάντρο, αν ήταν καλός μαθητής...

Ο Αλεχάντρο βοηθιέται και από ανύποπτους συμπατριώτες, ανθρώπους που κάποτε έφυγαν από την Κούβα για να βρουν μια καλύτερη ζωή στη Βόρεια Αμερική. Χαρακτηριστικά τα λόγια ενός Κουβανού, που είχε φύγει από την Κούβα το 1980 «*σε μια κρίση νεανικής επαναστατικότητας*», για να πάει στις ΗΠΑ. Και λήει απογοητευμένος και μετανοημένος: «*Δε θέλω να εξαρτώμαι από κανέναν. Αυτοί που διατάζουν είναι ίδιοι παντού. Αλλά είναι κάτι πάνω απ' αυτούς: Είναι το σύστημα... Σε αυτή τη χώρα (ΗΠΑ, Α.Ι.) δεν μπορεί κανείς να είναι τίμιος και να ζει καλά: Η παίζεις βρόμικα ή ψοφάς της πείνας, και δεν μπορεί να γίνει πλούσιος κάποιος μόνο από τη δουλειά του. Για να πλουτίσεις πρέπει να έχεις σχέση με την ασχροκέρδεια, τα ναρκωτικά ή το έγκλημα. Έμε την απεπανάσταση που είναι η σούμα όλων αυτών μαζί*» (σελ. 137-138).

Ο Αλεχάντρο καταφέρνει μαζί με τους συνεργάτες του να εμποδίσει ένα τρομοκρατικό πλήγμα κατά της Κούβας. Παρακολουθώντας ύστερα τον τύπο, το διαδίκτυο και τα κανάλια για να μάθει τους σχολιασμούς, μόλις έγινε γνωστό το γεγονός, μαθαίνουμε τη μεγάλη ποικιλία από «δημοκρατικές» οργανώσεις και προσωπικό- >>>

τητες, ένα ρεσιτάλ υποκρισίας ή καμιά φορά και ωμής ειδικρίνειας. Έτσι, διαβάζουμε στο κεφάλαιο με τίτλο «Η σφηκοφωλιά αναστατώνεται», ότι από την κοινότητα των εξόριστων Κουβανών οι Κομάντος F-4, η Ωμέγα 7, η Άλφα

66, το Συμβούλιο για την Απελευθέρωση της Κούβας, η Βικίλια Μαμπία, η Βενεζουελάνικη Πατριωτική Χούντα σχολιάζουν ανάλογα με το πολιτικό τους φρόνημα. Οι Κομάντος F-4 «μάλιστα, ανακοίνωναν ότι αυτή η επιχείρηση ήταν μέρος μιας αγωνιστικής στρατηγικής και θα υπήρχε και συνέχεια (...) Ένα στέλεχος του Εθνικού Κουβανοαμερικανικού Ιδρύματος, μετά από διφορούμενες και διαστρεβλωτικές δηλώσεις, κατέληγε διακηρύσσοντας ότι, ανεξάρτητα από το δρόμο που καθένας επέλεγε, όλοι όσοι μάχονταν ενάντια στο κουβανικό καθεστώς άξιζαν το σεβασμό. Το Κίνημα της Δημοκρατίας εμφανιζόταν με μια παράξενη δήλωση ότι θα έπρεπε

ΜΑΪΑΜΙ ΚΑΙ ΠΑΛΙ

Συνέχεια από σελ. 17

να επαληθευτεί η ακρίβεια αυτών των πατριωτικών πράξεων, γιατί μπορεί να ήταν ένα σόου οργανωμένο από τον Κάστρο για να δημιουργήσει αυταπάτες στην κοινότητα. (...) Από την πλευρά τους, κάποιες πιο μετριοπαθείς ομάδες της αντιπολίτευσης εισηγούνταν ότι «δεν εγκρίνουμε αυτές τις μορφές πάλης», ενώ διάφορες οργανώσεις που προκήρυσσαν την ομαλοποίηση των σχέσεων ή που υποστήριζαν ανοιχτά την Κουβανική Επανάσταση, όπως και οι αναμενόμενες γενναίες φωνές της κοινότητας, καταδίκαζαν τον τρομοκρατικό χαρακτήρα αυτών των γεγονότων και καλούσαν τις αρχές να πάρουν θέση στο θέμα» (σελ. 203-204).

Η αποστολή του Αλεχάντρο έχει εκπληρωθεί και νιώθει μια ευφορία και μια τάση να ξεκουραστεί, γεμάτος διάθεση ωστόσο για τα επόμενα βήματα βλέποντας, πολύ πιο πέρα, ένα μακρινό νησί...

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

29 Νοέμβρη 2010

Παγκόσμια Ημέρα Αλληλεγγύης στο λαό της Παλαιστίνης

Η φετινή επέτειος της Παγκόσμιας Ημέρας Αλληλεγγύης στο λαό της Παλαιστίνης τιμάται από τους προοδευτικούς ανθρώπους σε ολόκληρη τη γη εν μέσω εντονότερης καταπίεσης και παραβίασης όλων των ανθρωπίνων δικαιωμάτων του. Καταπίεση που εκπορεύεται πλέον ανοιχτά και χωρίς προσχήματα από όλες τις πλευρές: Ισραήλ, ΗΠΑ, Ευρωπαϊκή Ένωση.

Το Ισραήλ συνεχίζει να επεκτείνει τους εποικισμούς και το Τείχος και να κρατά αποκλεισμένη τη Λωρίδα της Γάζας, παράλληλα υποδαυλίζοντας το μίσος των εποίκων έναντι των Παλαιστινίων και χρησιμοποιώντας το για τις ανάγκες επιβολής του.

Οι ΗΠΑ, είτε με Ρεπουμπλικάνους είτε με Δημοκρατικούς, εξακολουθούν να στηρίζουν ποικιλόμορφα τον ισραηλινό επεκτατισμό εξαργυρώνοντας έτσι τη συμβολή του πανίσχυρου ισραηλινού λόμπυ στην εθνική τους οικονομία και όχι μόνο.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση εγκατέλειψε

και αυτή την υποκριτική δεκτική της στήριξη στα δικαιώματα των Παλαιστινίων με τη συνεχή της προσπάθεια να αναβαθμίσει τις σχέσεις της με το Ισραήλ. Η ελληνική κυβέρνηση, ειδικότερα, στην προσπάθειά της να στηρίξει τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα των φίλων της, δυναμίτισε το παλαιστινιακό ζήτημα με τη σύναψη εμπορικών και στρατιωτικών συμφωνιών με την κυβέρνηση του Ισραήλ.

Οι ιμπεριαλιστές μπορεί να ξαναχαράζουν τα σύνορα της γης με το αίμα των λαών. Οι λαοί, όμως, δεν έχουν πει ακόμα την τελευταία τους λέξη. Η ΕΕΔΔΑ, από τη μεριά της, δεν θα σταματήσει να αγωνίζεται για το αναφαίρετο δικαίωμα των Παλαιστινίων σε μια πατρίδα ελεύθερη, ανεξάρτητη, κυρίαρχη με πρωτεύουσα την Ανατολική Ιερουσαλήμ.

Ζήτω ο αγώνας του παλαιστινιακού λαού

Αθήνα, 27 Νοέμβρη 2010

«ΕΦΥΓΕ» ΕΝΑΣ ΑΚΟΜΑ ΦΙΛΟΣ ΤΗΣ ΕΕΔΔΑ

Μέσα στο Δεκέμβρη «έφυγε» ένας πολύ αγαπημένος φίλος της ΕΕΔΔΑ, που μας συντρόφευε σε διάφορες εποχές της δράσης μας, ο Νίκος Φίλιας. Τον θυμόμαστε από τα πρώτα χρόνια μας, όταν ακόμα προσπαθούσαμε να αναλάβουμε τα πρώτα μας προγράμματα στη Νικαράγουα, και ανταλλάσσαμε σκέψεις και δουλειά για την πραγματοποίησή τους.

Θα μας μείνει αξέχαστος για την ανιδιοτελή βοήθειά του αμέσως μετά την εισβολή των Ισραηλινών στο Λίβανο, όταν ανέλαβε τη συγκέντρωση σχολικού υλικού για τα παιδιά του Λιβάνου, την πρώτη επίσκεψη της ΕΕΔΔΑ μετά τον πόλεμο στη βομβαρδισμένη Βηρυτό για τη διανομή της βοήθειας που είχαμε συγκεντρώσει.

Πολλοί είναι αυτοί που δε θα ξεχάσουν τον Νίκο, και η ΕΕΔΔΑ είναι σίγουρα ανάμεσά τους...

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΥΙΟΘΕΣΙΑΣ

Οι μικροί Παλαιστίνιοι έχουν δικαίωμα στη ζωή

Είναι τα παιδιά της Κατεχόμενης Παλαιστίνης. Της Ιερουσαλήμ, της Δυτικής Όχθης του Ιορδάνη και της Γάζας. Τα παιδιά που κάτω από την ισραηλινή κατοχή έχουν στερηθεί και τα πιο στοιχειώδη ανθρώπινα δικαιώματα: Τους έχουν αρπάξει τη γη, τους έχουν ανατινάξει τα σπίτια, τους έχουν βασανίσει τους γονείς.

Τα περισσότερα ζουν σε στρατόπεδα προσφύγων, κάτω από άθλιες συνθήκες διαβίωσης.

Στα χωριά τους ξεριζώνουν τα δέντρα, τους καταστρέφουν τη σοδειά, τους στερούν ακόμα και το νερό. Δεν μπορούν να πάνε κανονικά στο σχολείο όπως τα άλλα παιδιά. Δεν μπορούν να παίξουν ξέγνιστα.

Είναι τα παιδιά που και τα ίδια βασανίζονται, φυλακίζονται και ταπεινώνονται.

Είναι τα παιδιά που αντιστέκονται. Που αντιμετωπίζουν με πέτρες έναν ολόκληρο στρατό και που φωνάζουν σε όλο τον κόσμο ότι ο Παλαιστινιακός Λαός θέλει να ζήσει ελεύθερος στην πατρίδα του.

Είναι τα παιδιά που πληρώνουν ακριβά το τίμημα της ελευθερίας. Ποιο θα είναι το μέλλον αυτών των παιδιών;

Τί μπορείτε να κάνετε για να τους δώσετε λίγη χαρά και ελπίδα;

ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ
ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ

ΕΝΤΥΠΟ «ΥΙΟΘΕΣΙΑΣ»

Ο υπογεγραμμένος:

Διεύθυνση:

.....

Αρ. τηλεφώνου:

Επάγγελμα ή φορέας:

Δέχομαι να καταβάλλω κάθε μήνα και για δύο χρόνια στην ΕΕΔΔΑ το ποσό των 50 ή 25 Ευρώ, που θα στέλνονται μέσω της Επιτροπής (Αριθ. Λογ/σμού Εθνικής Τράπεζας της Ελλάδας 116/296031 - 16) στο μικρό Παλαιστίνιο, του οποίου τα στοιχεία έχω στα χέρια μου.

Η εισφορά αυτή θα είναι

 μηνιαία ☒ ή τριμηνιαία ☐

Ημερομηνία

Υπογραφή

.....

.....

ΒΟΗΘΗΣΤΕ ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ
«ΥΙΟΘΕΤΩΝΤΑΣ» ΤΟ ΓΙΑ ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ

Η ΕΕΔΔΑ σας ζητάει να προσφέρετε για δύο χρόνια σε ένα παιδί από την Παλαιστίνη μία συμβολική οικονομική βοήθεια κάθε μήνα και πολλή αγάπη και στοργή.

Το ποσό των 50 ευρώ το μήνα, αρκεί για να καλύψει τις πιο βασικές ανάγκες αυτών των παιδιών: το φαγητό, τα ρούχα, την ιατρική περίθαλψη.

Δεν είναι όμως το κυριότερο η υλική σημασία, είναι η συναισθηματική στήριξη ενός παιδιού που αντιμετωπίζει καθημερινά την πείνα, την εξασθίωση και τις τραυματικές εμπειρίες της κατοχής.

Μικρά δωράκια, όπως παιχνίδια ή σχολικά είδη, και γράμματα, με τα οποία θα εκδηλώνετε το ενδιαφέρον σας —η Επιτροπή αναλαμβάνει τη μετάφραση— είναι αρκετά για να δώσουν στο μικρό Παλαιστίνιο τη ζεστασιά και την ελπίδα που χρειάζεται.

Για την υλοποίηση του προγράμματος αυτού η Επιτροπή απευθύνεται σε άτομα, οικογένειες, σχολεία, σωματεία, δημοτικά και κοινωνικά συμβούλια, επιστημονικούς και άλλους φορείς.

Σε όσους από εσάς δεχθείτε να συμμετάσχετε στο πρόγραμμα αυτό θα δοθεί ένας φάκελος με πληροφορίες για το παιδί που θα «υιοθετήσετε» και την οικογένειά του.

Λόγω της κρίσιμης κατάστασης που αντιμετωπίζει ο λαός της Αϊ-τής, η ΕΕΔΔΑ, η ΕΕΔΥΕ και η ΟΓΕ αποφάσισαν να συνεχίσουν την καμπάνια συγκέντρωσης χρημάτων. Καλούμε τον ελληνικό λαό να δείξει έμπρακτα την αλληλεγγύη του καταθέτοντας το οποιοδήποτε ποσό στο λογαριασμό που υπάρχει στην Εθνική Τράπεζα, με αριθμό 116/296074-55 (ΕΕΔΔΑ, Επείγουσα Βοήθεια).

